

[Sigsgaard.]

ning, der vedtages her i folketinget. Men den side af boligforliget omtales forståeligt nok sjældent af forligspartierne.

Jeg tager det frem her, fordi der efter min vurdering er meget stor risiko for nye lejeforhøjelser, selvfølgelig efter valget. Boligministeren har ved fremsættelsen af lovforslaget opfordret til nye forligsforhandlinger og har sagt, at nu nærmer vi os jo 1974, hvor dette boligforlig udløber, nu må vi til at snakke om sagerne, og han håber, at boligudvalget vil give sig til at snakke om sagerne. Den konservative ordfører — eller var det venstres? — talte i dag om nye skridt imod liberaliseringen. Hvad betyder liberalisering? Jeg synes, man skulle snakke rent ud af posen: det betyder huslejeforhøjelser, der er endnu langt kraftigere end dem, der blev gennemført i kraft af boligforliget. For det tredje rumler de såkaldte vismænd med tanker om huslejeforhøjelser. Der er altså tegn i sol og måne; der er for alvor ugler i mosen.

Derfor vil jeg slutte med nogle spørgsmål. Jeg slutter med det for at få spørgsmålene til at stå forholdsvis klart, så det er muligt for dem, jeg spørger, at svare. I almindelighed oplever vi jo, at vi ikke får svar på vore spørgsmål her i folketinget. Jeg vil gerne spørge boligministeren og den socialdemokratiske ordfører: har der været ført eller er der aftalt forhandlinger i boligudvalget eller mellem de gamle partier om, hvad der skal følge efter boligforliget? Må jeg i en parentes sige, at det tror jeg ikke der er endnu; men jeg vil gerne lige have det gjort klart, hvor vi er nået til nu.

Det andet spørgsmål er: vil boligministeren og socialdemokratiets ordfører her udtale sig om, hvorvidt de kan tænkes at gå ind for helt eller delvis generelle huslejeforhøjelser — efter valget selvfølgelig — eller kan de eventuelt, hvad jeg selvfølgelig meget håber, give os sikkerhed for, at der ikke kommer nogle helt eller delvis generelle huslejeforhøjelser efter valget? Jeg har mine bange anelser om, hvad den 25 pct.s forhøjelse ved genudlejning, som alle kunne se var en yderst urimelig ordning, var forløber for. Men jeg vil gerne have det stillet så klart som muligt op her i dag, og jeg tror, man vil give mig ret i, at det må være rimeligt, at partierne, inden de går til valg,

erklærer sig om det spørgsmål. Det kan ikke være rimeligt, at man efter valget kommer luskende og laver nogle huslejeforhøjelser, som man ikke har bebudet før valget. Lad os få klar besked: vil man gennemføre helt eller delvis generelle huslejeforhøjelser, eller kan man sige: det vil vi under ingen omstændigheder? Det sidste svar ville jeg være meget glad for.

Hanne Reintoft: Det skal ikke fra vor side nægtes, at der er visse fremskridt i det socialdemokratiske forslag, der nu i over et halvt år har ligget i boligudvalget. Men jeg må samtidig sige, at forslaget stadig er præget af det lapperi, der alt for længe har kendetegnet forslagsstillernes holdning til vores boligproblem. Det er lapperier som dette, der af boligfolk er kaldt „albyl“, fordi de på enkelte områder letter lidt på de værste urimeligheder, men totalt undlader at gribe fat i de virkelige problemer. Dertil må jeg sige, at de fornuftige ting i dette forslag ikke er nye, og jeg kan vel også uden at prale sige, at mange af tingene er taget op, efter at mit parti gennem mange år har kæmpet for deres gennemførelse. Om de nye ting i forslaget må man til gengæld sige, at de ikke er særlig fornuftige. Som forslaget foreligger, står det for os sådan, at det måske nok kan bruges som udgangspunkt for en boligdebat, men vi synes ikke, det egner sig til vedtagelse i den form, hvori det er fremsat.

Jeg skal knytte nogle få kommentarer til forslagets enkelte punkter. Til punkt I. 1. vil jeg kun sige, at jeg ikke finder en afgrænsning på 20.000 almenyttige boliger årlig i overensstemmelse med det behov, der er skabt gennem et mangeårigt alvorligt byggeunderskud. Vi finder det også urimeligt, at lånegrænsen sættes til 90 pct. Om pengene skal tages fra en boligfond eller af statens almindelige driftsbudget, kan måske være uden betydning, men vi vil foretrække, at de tages fra driftsbudgettet, idet der så løbende vil være mulighed for nødvendige udvidelser.

I. 2., der indeholder bestemmelser om rentesikringen, er det sædvanlige lapperi. Denne rentesikring har jo vist sig ikke at slå til. Når der i dag står op mod 2.000 tomme lejligheder i almenyttige boligselskabers nybyggeri, burde dette være